

Це не рань юнця, що вперше губи
Простяга до ще не знаних губ.
Збережися од нової згуби,
Як постали тіні давніх згуб.
І тобі я не скажу ніколи,
Хоч не раз раніше говорив:
"Сине небо це високочоле
Задля нас Всевишній сотворив".
Знаю — ти не віриш в доброчесність.
Є негідник. Решта — більш чи менш.
Хто знайде в цих думках суперечність,
Тільки що ж ти цноту зовеш?
Ти говориш, що в вечірню повинь,
Коли туга серце напува,
Проступила раптом невідоминь
В надвечір'я і в чужі слова.
Місяць мовчки виказав про згоду,
Яро тліли зорі золоті...
Я тебе любив за грішну вроду,
Ти мене — за терни у житті!
Я тебе не відлюбив, не випив,
Ти сказала навіть — недопив.
...Вересневий вечір десь захлипав
І фіранки чорні опустив...
Ти — єдина в самоті розрада,
Просвіток осінньої пори...
Не кажи — тебе чекає зрада
І любов чека — не говори.
Ні, нема ні зради, ні любові,
Як немає вічного огня.
Перебувши, я віддав швартові
І відчалив геть якогось дня.
Понесуся в життєвому вирі,
Навіть не простившись, відпливу
І віддамся мандрівничій вірі:
Тиху пристань стрінуги нову.
Тільки не кажи, що до старого
Нам не буде більше вороття —
Там в сузір'ї сивім Козерога
Висне сум за втраченим життям,
Ні, не рань юнця, що вперше губи
Простяга до ще не знаних губ.
Ні, твоєї я не прагну згуби —
Досить смутку од минулих згуб.

